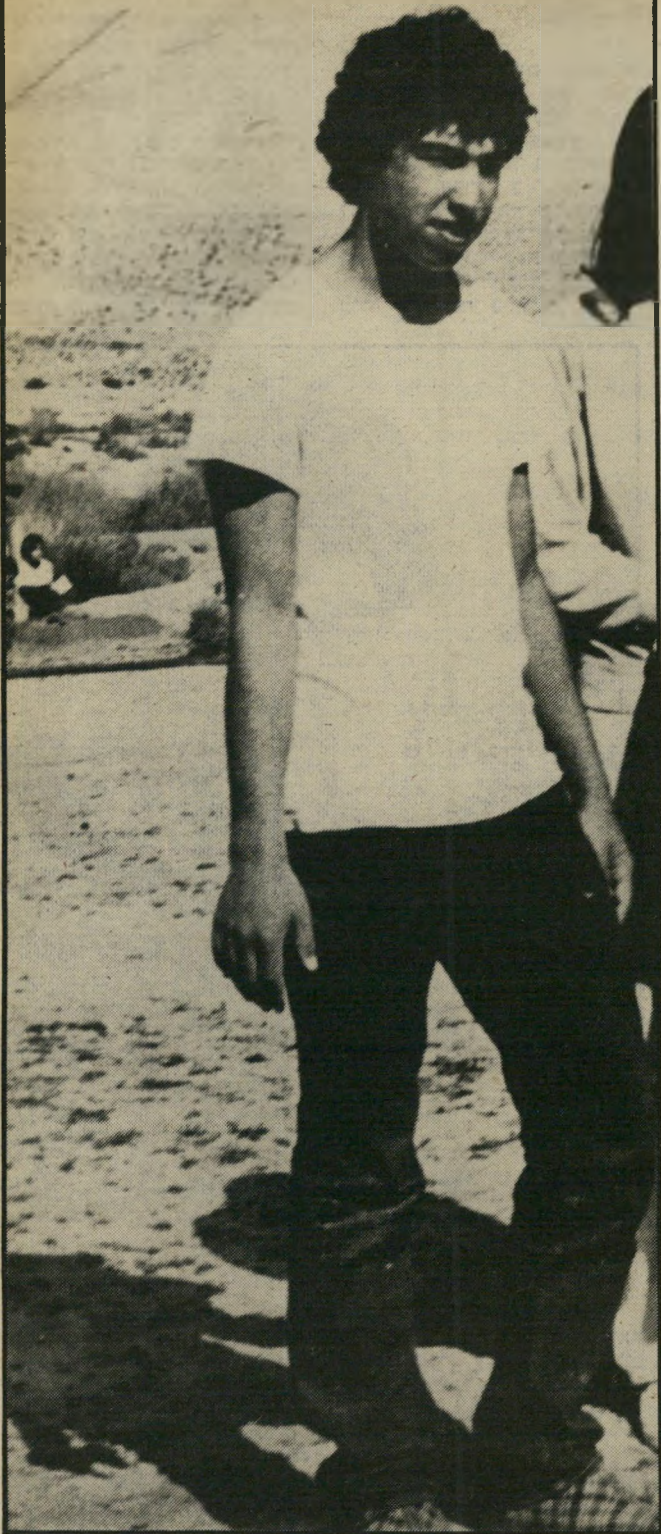


הוא איים בהתאבות

אם יגויים - הוא גויים -

והתאבות



מתאבד מלמד
אסור ללדת ילדים...

שמו, ושעשיו קוראים לו שהם. זה מינוג בכת לשנות את השם. בשלב מסוים הוא התחיל לר- מר שבלי סמים איאפשר, ושה דבר קדוש. הוא אפילו הביא כל מיני מובאות מהתנ"ך לגבי הס- מים. הרגשנו אצלו שינוי ער- כים ושינוי קיצוני בהופעה. הוא התחיל לדבר ולהתלבש בצורה משונה. היה לובש כל מיני בגי- דים רחבים, גלימות ושמלות. בכל התקופה הזאת ניסינו לדבר עם כל מיני פסיכולוגים בתנועה הקיבוצית. הם נתנו לנו הרבה עצות, אבל כולם אמרו שהם לא מבינים בדיוק את העניין. אז התחילו מיפגשים עם הורים אחרים, בשיתוף עם פסיכולוג. הי- סיפורים של כל ההורים תזרו כמו תקליט. כולם עברו אותם שלבים. היתה יומה מצד הפסיכולוגים ל- הפגיש את הבנים עם ההורים. באותה תקופה נעצרה רינה שני בחשד של סמים, והילדים הסכי- מו לבוא למיפגש. הפסיכולוגים חשבו שיש סיכוי במיפגשים כי- אלה. המיפגש היה מתחיל בי- שקט, ולקראת הסוף היה נוצר (החשך בעמוד 64)

אמרו ההורים:
נסענו לראש-פינה ונגשנו ל- נאמני הכת במקום. הם לא רצו למסור לנו כלום. הם ראו את החיפוש שלנו כהתערבות בחיי- הפרט. בסוף סיפרו לנו שהוא בכפר-יובל, ליד ראש-פינה. מציאנו אותו שם. הוא היה הי- מום שבאנו, ולא הבין מה אנחנו רוצים. היינו מודאגים מאוד ו- אמרנו לו, שאנחנו רוצים שיבוא הביתה. הוא אמר שכנראה אלו- הים רוצה לנסות אותו, והסכים לנסוע איתנו הביתה. הוא היה במשק תקופה קצרה. עבד חלק מן הזמן, וחלק מן הזמן מצא איוו מערה בסביבה ועבר לגור בה. אחריכך שוב הסתלק, למרשב אמירים. הוא גר שם בי- ביקתה פרוצה לרוחות, ללא מים חמים וללא חימום. הוא לא רצה שנבוא לבקר, התחמק מהבית. הוא טען שאסור ללדת ילדים, מכיון שהעולם חר- לה ומלא שינאה. בתקופה זו לא רצה להכיר בנו כהורים. הוא אמר שאנחנו אנשים חדשים ואף הפסיק לקרוא לנו אבא ואמא, אז בא וסיפר לנו ששינוי את

מים לבקר אותו. ניסינו להחזיר אותו, אבל הוא טען שהכל בי- סדר, ושהוא לא מעשן סמים. **עד כאן דברי האב.**
מוקי הצטרף לכת אצבע אל- הי. המנהיגה הרוחנית של כת מחרה זו היא רינה שני, המכור נה בקרב מאמיניה בשם ריין. רינה שני היתה דמות בולטת בבוהימה הישראלית בתחילת ש- נות ה-60. כיום, בגיל 45, היא מנהיגת כת דתית שמרכזה בזיכ- רון-יעקב ועוד סניפים ברחבי הארץ. בין השאר, גם במגדיאל ובראש-פינה. מאמיניה עולים אליה לרגל לשמוע תורה מפיה. **ב-1970**, ואני בת 33, סיפרה רינה לפני כשנה וחצי (העולם הזה 2291), „בעלת-בית ביפו העתיקה ועיסוקי ספרות, תרגום ואומנות. אחרי שהוצאתי לאור שלושה סיפרי שירה וכמה סיפרי ילדים, הגיע אלי הקנביס התרבותי (שמו המדעי של צמח המריחואנה) ו- חולל בי מסומפוזוה מופלאה. אי- רע לי החסד של ההארה, שבש- לביה נולדתי מחדש אל זרימה בלתי-פוסקת ונעשיתי אדם טוב יותר, פתוח יותר, רחב יותר ועמוק יותר - אדם אוניברסא- לי...”

ביתה של ריין ממוקם בקצה זיכרון-יעקב, במקום מוסתר, ו- נגישה אליו היא בדרך עפר בל- בד. היא אינה עובדת, אך תל- מדיה דואגים לכל מחסורה. הם שמשלמים את שכר הדירה שלה ומביאים לה אוכל. השימוש במ- ריחואנה הינו חלק בלתי-נפרד מתוכנית הלימודים, שכן באמצ- עותו, טוענת ריין, היא מצליחה להגביר בתלמידיה את המודעות העצמית לבעיותיהם. בעיקבות הי- שימוש התדיר בסם האסור, נעצ- רה ריין פעמים אחדות בחשד החזקת סמים מסוכנים. השבוע, אחרי התאבדותו של מוקי, היה הבית בזיכרון-יעקב ריק ונעול, וכך גם הבתים האח- רים של תלמידיה במקום. איש אינו יודע לאן נעלמו.

ממערה לביקתה

ב איזה שהוא שלב, מס- פרת אמו של מוקי, „הח- ליט שהוא עוזב את מגדיאל. כך שמענו, ואז הוא נעלם. התחלנו לחפש אותו, ואז קיבלנו טלפון מקרובים בראש-פינה, והם סיפ- רו שפגשו אותו באיזור. הם תי- ארו את הצורה המזוהנת שלו, ואמרו שהוא נראה ברעב נור- אי. הם אמרו שהוא נמצא אצל אנשים משונים בראש-פינה. החי- לטנו לנסוע לשם. נסענו דרך זיכרון, להוציא מרינה שני איפה הוא נמצא. היא שיחקה משחק כאילו היא בקר- שי מכירה אותו, ולא רצתה לר- מר לנו איפה הוא. היא רק הס- כימה לומר שיש לה סניף בצפון.” שני ההורים הנרגשים ממשכים לספר, כשאחד נכנס לדיברי הי- שני.

בת לידו, צמוד. שיערה קצון, לבושה בפשטות. הם מביטים מדי פעם האחד בשני, כמו לקבל חי- זוק. הם נראים עייפים ומבטם כבוי. על מכשיריהטלוויזיה תמו- נה גדולה של מוקי. **מספר אביו של מוקי:**
מוקי למד בבית-הספר האיזורי רי במעלה הבשור. בכיתה י"ב, כשהיה בן 18, הגיעה למשק בי- חורה מקיבוץ בעמק-הירדן. היא הפסיקה את לימודיה במשק ובי- אה לשדה-בוקר לעבוד. הם גרו יחד במשק, כשהיא עובדת ומוקי לומד.

מוקי טען, שהוא רוצה לעזור לה, מכיון שהיא זקוקה לתמיכה. הוא ראה בזה אתגר. פיתאום, יום אחד הגיע להחלטה שהוא עוזב את הלימודים ואת המשק. אחרי- כך הסתבר לנו, שנסע עם הב- חורה לשני ביקורים במגדיאל. אנחנו לא ידענו כלום.



ראשית רינה שני
אדם אוניברסאלי

הוא דיבר בבית על זה שהוא לא מסוגל לעמוד בניוס לצבא. ושאל לא תהיה ברי- רה, הוא אולי יתאבד. אנחנו הר- צחנו שהוא מאיים כדי לשכנע. אך בכל זאת נבהלנו והלכנו להתייעץ עם הפסיכולוג. הדוברים: הוריו של משה („מוקי“) מלמד משדה- בוקר, שהתאבד ביום החמישי שי- עבר, יום אחרי שגוייס לצה"ל.

„חסד של הארה“
ההורים ישבו השבוע בני- תם בקיבוץ, צמודים אחד ל- שני, מנסים לעכל את כל שעבר עליהם בשנתיים האחרונות עד ל- מיקרה הטרגי, כשמוקי חזר הי- ביתה מן הצבא. נכנס לחדר היר- ריו וירה בראשו. שניהם מדברים לסירוגין, בש-

קט, באיפוק, בלי דמעות בעיניהם. כמעט במונטונויות, אבל עם הר- זה רגש. האב, שמוליק, שיער כסוף, לבוש סוודר כחול ונעלי- בית מצמר. זקן קטן של כמה ימים של אבל. האם, פנינה, יוש-